

Bestemmelsen indebærer, at et nødtestamente er ugyldigt, hvis det ikke kan anses for sikkert, at testamentet er udtryk for testators beslutning og er oprettet af denne (nr. 1), eller hvis det må antages, at testator ikke var i stand til fornuftmæssigt at oprette testamentet (nr. 2).

Herudover må der selvsagt heller ikke foreligge andre ugyldighedsgrunde.

Den, der vil gøre gældende, at det ikke kan anses for sikkert, at nødtestamenteet er udtryk for testators beslutning og oprettet af denne (nr. 1), har bevisbyrden herfor.

Det indebærer, at der ikke må stilles for strenge krav til beviset for, at nødtestamenteet ikke er udtryk for testators beslutning og oprettet af denne. I denne sammenhæng vil vidneforklaringer fra personer, der har været sammen med testator i den nødsituation, hvor testator angiveligt har oprettet testamentet, være relevante, men også mere tekniske beviser, f.eks. en skriftprøve eller stemmeprøve mv., vil kunne indgå i vurderingen. Efter omstændighederne kan det, hvis der er anvendt mindre sikkert kommunikationsmiddel, som led i bevisførelsen komme på tale at iværksætte tekniske undersøgelser af f.eks. en testamentarisk disposition, der er indtalt på bånd eller til en telefonsvarer.

Tilsvarende er det den, der vil gøre gældende, at testator ikke var i stand til fornuftmæssigt at oprette testamentet (nr. 2), der skal godtgøre dette.

Hvis det således godtgøres, at testator må antages ikke at have været i stand til fornuftmæssigt at oprette nødtestamenteet, er dette ugyldigt. Med anvendelsen af ordene "det må antages" angives det, at forslaget til § 72 indebærer en lempelse af bevisskravet for testators inhabilitet i forhold til gældende ret. Der er herved tilsigtet en bevisvurdering, der svarer til den vurdering, der skal foretages efter værgemålslovens § 46 om ugyldige aftaler.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.1. og 13.3.

Til § 73

Den foreslåede bestemmelse indeholder bevisregler for testamentariske bestemmelser om fordeling af sædvanligt indbo og personlige effekter og skal læses i sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i § 66.

Det foreslås, at en testamentarisk disposition efter § 66 er gyldig, medmindre det må antages, at den ikke er oprettet af testator, eller at testator ikke var i stand til fornuftmæssigt at oprette testamentet.

Herudover må der selvsagt heller ikke foreligge andre ugyldighedsgrunde.

Den, der gør indsigelse mod den testamentariske disposition, har bevisbyrden for, at den testamentariske disposition er ugyldig.

Med brugen af ordene "medmindre det må antages", angives det, at både kravene til beviset for, at den testamentariske disposition ikke er oprettet af testator, og til beviset for testators habilitet er lempede i forhold til de krav, der stilles til notartestamenter og vidnetestamenter jf. §§ 70 og 71. Der er herved tilsigtet en bevisvurdering, der svarer til den vurdering, der skal foretages efter værgemålslovens § 46 om ugyldige aftaler.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.1. og 13.3.

Til § 74

Bestemmelsen omhandler et testamentes ugyldighed på grund af fornuftmangel.

Bestemmelsen viderefører den gældende arvelovs § 51 med enkelte sproglige moderniseringer, der bl.a. indebærer, at lovens beskrivelse af tilstandene er blevet udformet i overensstemmelse med værgemålslovens § 46 om ugyldige aftaler. Den omfattende retspraksis efter arvelovens § 51 vil således fortsat have betydning.

Efter forslaget er en testamentarisk bestemmelse ugyldig, hvis testator ved oprettelsen på grund af sindssygdom, herunder svær demens, hæmmet psykisk udvikling, forbigående sindsforvirring eller en lignende tilstand, manglede evnen til fornuftmæssigt at råde over sine ejendele.

Den, der vil gøre gældende, at testator ikke var i stand til fornuftmæssigt at oprette testamentet, har bevisbyrden herfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.2. og 13.3.

Til § 75

Bestemmelsen omhandler et testamentes ugyldighed på grund af tvang, svig eller anden utilbørlig påvirkning og svarer med enkelte ændringer til den gældende arvelovs § 52.

Efter bestemmelsen er en testamentarisk bestemmelse ugyldig, hvis den må antages at være fremkaldt ved tvang, svig eller anden utilbørlig påvirkning, herunder ved misbrug af testators manglende dømmekraft, svaghedstilstand eller afhængighed.

Med anvendelsen af ordene "det må antages" angives det, at bevisskravene er lempet i forhold til den gældende arvelovs § 52. Den ændrede formulering skyldes, at en pressionslære må anses for utilbørlig,